

— И нима никой, никой отъ васъ не ще може да ми го спаси! — извика тя, като прострѣ рѣцѣ къмъ лѣкаритѣ. Вие — такива мждри, всезнаещи...

Ала сжщиятъ лѣкаръ ѝ отговори:

— Прости, всемилостива наша повелителко! Ние не сме всезнаещи... При леглото на болния ние често ходимъ като въ мракъ. Нашитѣ знания сж несвършенни... Хората ни вѣрватъ само затуй, защото сж по-прости, по-невѣжи отъ насъ... Ние често се мамимъ, често се заблуждаваме, но намъ е съвѣстно да се признаемъ въ заблужденията си и ние продължаваме да се заблуждаваме и да заблуждаваме и другитѣ... Това го казвамъ само на тебе, моя повелителко! За тѣхното собствено спокойствие — хората не бива да знаятъ това... (И докторътъ многозначително, почти сурово, погледна заплакалитѣ очи на красавицата Леила). Но азъ се осмѣлявамъ да ти кажа, че само единъ човѣкъ, ако поиска, може да спаси шаха — да го изтръгне изъ студениятъ пригръдки на смъртта... Неговитѣ знания по цѣлебното изкуство далеко надминаватъ нашитѣ слаби, — да, само нему сж открити, съкашъ, всички тайни на нашето изкуство...

— О, кажете го, открийте ми — кой е този човѣкъ? — молѣше Леила.

— Али Керимъ! — ѝ каза лѣкарътъ. Но той не е съ насъ и никога вече не ще бжде въ нашитѣ срѣди... Зли духове погубиха Али Керима, неговата гордостъ го обзе... за своята гордостъ той, по заповѣдъ на нашия всемилостивъ шахъ, е затворенъ въ подземieto и утрѣ ще му се отсѣче главата.